

HUSTLER

Č. 8

20. května 1998

Luštěniny

SAS

RPG

Anabáze klíč

X-Files

Fansa hrobařem

8 Kč

občas vychází na Podještědském gymnáziu

Vážení čtenáři,

toto číslo jsme pro vás psali ve svých hlavách již od dubna 97, kdy vyšlo první aprílové číslo Luštěnin. Celý rok jsme sbírali nápady a postřehy, abychom je pak shromáždili v poněkud atypickém čísle, které bude obsahovat tuplovanou dávku humoru a to navíc v rozšířeném počtu stran. Jako prémii jsme pro vás přichystali celých 34 stran.

Jak jsem již výše uvedl, dalo nám aprílové číslo větší prostor k pozmenění již zažitého schématu Luštěnin. Anketa se tentokrát celá odvíjí v "bláznivém" duchu: nabízíme vám krátké a zajímavé rozhovory s divadelníky souboru Stopa. Dlouhou dobu (již od Vánoc) jsme připravovali (Pavel Svoboda připravoval) rozhovor s paní profesorkou Šiftovou, který vám přiblíží snad jednu z nejoblíbenějších profesorek našeho gymnázia. Po roce se vracíme k stále ještě dosti populárnímu seriálu Akta-X, který vás detailně seznámí s jeho vznikem. Tématem čísla je nečekané a hrůzostrašné odhalení mimoškolní aktivity profesora Jansy. Bývalý šéfredaktor Ondra Semerák nečekaně objevil a také pohotově zdokumentoval firmu "Pohřební služby Jansa", jejichž majitelem pan profesor Jansa je. Nahlédnutí za zavřené dveře sborovny v minulém čísle mělo obrovský úspěch, a tak se i nyní můžete dozvědět něco zajímavého z této třinácté komnaty Podještědského gymnázia. Anabáze klíč z pera profesora Ubiase jistě pobaví. Jeden z nejočekávanějších filmů české produkce *Pastí, pastí, pastičky...* byl natolik pozoruhodný, že i jeho recenze je hodně neobyčejná. Portrét byl v tomto čísle věnován "zaporníkovi" Garymu Oldmanovi a jako třesničku na dort pro vás připravil Jirka Cejnar filmovou soutěž. Rubrika Lidé obsahuje již tradičně další díl *Abecedy*, ale zcela netradičně *Zlovykové profily profesorů* a i nepravidelnou rubriku *Poradna...* Na další stránce se nachází soutěž, další díl *Murphyho zákonů (pro školáky)* a také německá rubrika *Hausaufgaben*, ve které zajisté oslní Dan Nevařil. Ve speciálních jednotkách jsou detailně rozebrány britští *SAS* a v rubrice *Hobby hry* se Ivan Bernátek zaměřil na *RPG* obecně. Herní bombou čísla je novinka od Sierry *Bloody Dreams*, která dokázala, že tato legendární firma ještě vůbec nemá odzvozněno. Comics máme tentokrát vlastní: Pavel Svoboda vám na poslední stránce dokáže, že si i my redaktori dokážeme dělat srandu sami ze sebe.

Rád bych na závěr úvodníku poděkoval Ivanu Bernátkovi, který přišel s řadou vynikajících nápadů a na tomto čísle se podílel víc než kdokoliv jiný. Veřejně ho také (bez jakékoliv ironie) musím pochválit za včasné odevzdávání příspěvků a další výpomoc, která s Luštěninami souvisí. Přestože mě práce na tomto školním periodiku netěší zdaleka tak jako dříve, dokázal mě mnohdy povzbudit a s humorem jemu vlastním rozesmát. Díky, Ivánku, díky i vám ostatním, kteří celé ty dva roky do Luštěnin píšete. Se mnou to bylo totiž naposledy... (více informací se dozvíte na nástěnkách v den, kdy aprílové Luštěniny vyjdou).

P. S. Jak říká Ivan: "Největší apríl na aprílových Luštěninách bude, že vyjdou v květnu!" A hle, ona je to realita!

Petr "Larry" Váňa, šéfredaktor

OBSAH

Anketa	3
Rozhovor	6
Akce	8
Akta-X	13
Odhalení	16
Škola	17
Film	19
Lidé	22
Humor	23
Zamyslete se	25
Hausaufgaben	25
Počítače	27
Spec. jednotky	30
Hobby hry	33
Comics	34

CITÁTY A POSTŘEHY

Jsou ženy, které můžeme milovat, pouze jsou-li nepřítomny.
- John

Nic nesnesitelnějšího než hlupák, který má štěstí.
- Seneca

Ředitel je člověk jako jiní, jenže o tom neví.
- Chandler

Souhrn našich znalostí sestává z toho, co jsme se naučili, a z toho, co jsme zapomněli.
- Ebner-Eschenbach

Inteligence není choroba nakažlivá.
- Wilde

Čas ubíhá různě, podle toho s kým.
- Shakespeare

Lidé nedělají to, co chtějí. Naštěstí!
- Renard

Úsměv stojí méně než elektřina a dává více světla.
- Cronin

Zpracovala Zuzana Potušíková

Ahoj blázni...

Ke příležitosti zakončení druhého trimestru jsem po výborném představení *Stopy* běžel s pečlivě (během těch padesátiosmi minut, co divadlo trvalo) připravenými otázkami do šaten. Zde jsem měl pro každého herce připraven nějaký zvláštní dotaz. S citem až profesionálním jsem během několika vteřin "uložil" režiséru a scénáristu letošního představení *Ahoj blázne* Milenu Šajdkovou:

Luštěniny: Mileno, která vlastnost nebo co žene herecké výkony a kvalitu přestavení stále kupředu?

Milena Šajdková: Společná tvořivost, touha dělat něco jiného, překvapit a nechat nějakou malou stopu.

L: Které představení se ti dělalo nejlépe?

MŠ: Loni byl ten *Doggův Hamlet* hrozně těžkej, takže Lidožrout a tohle.

Aby zůstal rozhovor v rodině, přeju plynu k Majdě Borové, před kterou, než stihne protestovat, už zapínám diktafon:

L: Majdo, ty jsi z divadelnické rodiny. Herecké výkony jste dnes podali všichni výborné, ale právě pro tuto tvoji výjimečnost a zvláštnost se ptám právě tebe: uvažuješ o studiu divadla na vysoké škole?

Magda Borová: Ano, prosím, uvažuji, protože divadlo je krásná věc... ale bojím se!

L: Mohla bys čtenářům přiblížit, jak se vyvíjelo toto divadlo?

MB: To maminka přišla s nápadem nonsensové poezie a ona to všechno udělala. Největší zásluha na tom má tedy ona, protože dělala celý scénář, dala tomu ty celky, my v kapele jsme vybrali texty a většinu písní zhudebnil Adam a jednu já. Všechno to vzniklo improvizací a pak už jsme to dávali dohromady.

L: Kdo přišel s nápadem zařadit do divadla hudební výstupy?

MB: Když jsme začali s kapelou, nezávisle na dramatu, tak potom co, jsme měli několik koncertů jako předkapela, si maminka po *Doggově Hamletu* řekla, že by se měly naše hudební schopnosti využít, když jsme všichni z dramatu - Jana přišla jako host. Řekla, že se jí to hodí k tomu nonsensu, že jí to přišlo pod ruku a že zhudebnímé básničky.

Saxofonistka, flétnistka a v neposlední řadě zpěvačka Libereckého předkrmu Jana Chválová po své první otázce volá Adama Šuru a sama mizí v chodbách Malého divadla. O to více jsem si ale vychutnal Adama:

L: Jak vaše kapela vznikla, kdy, kde všude jste už hráli?

Adam Šura: Kapela vznikla už v sekundě, kdy jsem jako "týnejdžří" považovali za svou občanskou povinnost založit kapelu a dále vznikala přibližně asi tak čtyři roky, dokud si Merzův tatínek nepořídil zkušebnu a aparaturu, a pak jsme tedy začali s Merzem zkoušet. Nejdříve jenom my dva, pak jsme přibrali Janu, a protože se nám blížilo nějaké vystoupení, tak jsme přivzali Majdu, protože umí dobře zpívat a nakonec jsem jednou ráno při cestě do školy potkal Rost'ku, jak šel zrovna za školu a tak jsem mu říkal jak se nám vede, a on říkal, že hraje na bubny, a tak jsme přivzali i bubeníka. V této sestavě fungujeme asi od začátku minulých Vánoc, tedy asi tak půl roku.

L: Kolik jste už měli koncertů?

AŠ: Když to tak spočítám... *delší počítání...* i s tímto představením asi sedm koncertů.

L: Mohli byste nás pozvat na nějaké představení?

AŠ: O nejbližším představení se dozvíte určitě ve škole. Bude to někdy o víkend 17. dubna - tohle se tam bude opakovat.

Jinak se na žádné turné zatím nechystáme, budem se zatím plně věnovat dramatu a pilování dosavadního repertoáru.

L: Pojdme k divadlu. Hraješ od úplného začátku, už jsi toho dost zažil. Co se ti hrálo nejlíp?

AŠ: Je docela fajn, že má dramatik vývojovou tendenci. Ačkoliv se minulý rok zdálo, že narazil na ten svůj strop, že už dál nemůže, tak je zase vidět, že ta Milena ví, co dělá, a že je to opět o kousek dál. Takže se mi velice pěkně hraje tohle představení a jinak mile vzpomínám na *Strom Lidožrout*, protože tam byl ten první skok o trochu kupředu k něčemu vážnějšímu.

Adama jsem dále nezdržoval a místo něho jsem si vzal do parády rozverného Rost'ku Pleštila bubeníka "Předkrmu".

Rost'ka Pleštil: Drž pysk!!!

Jako správný novinář jsem se nenechal zastrašit, zvláště když jsem věděl, že je to jen takový nervozní výkřik do prázdná.

L: Rost'ku, v kapele nejses moc dlouho, ale na bubny hraješ určitě už nějaký roky...

RP: Ne! Do hudby jsem začal chodit letos. Vždycky jsem se někam přifařil, naučil jsem se ten rytmus, pak mě to nějak chytlo a teď chodím do hudby.

L: Ke *Stopě* ses dostal spíš přes herectví nebo přes hudbu?

RP: Přes herectví, protože o prázdninách nikdo nevěděl, že tam budeme hrát s kapelou.

Děkuji všem za rozhovor a přeji další vydařená představení! Ahoj blázni...

Za Luštěniny Petr Váňa

Pondělí, 30. březen 1998

A je to tady! Zase konec trimestru, kolikátý už? Jsem "starej pes", ale i tak mi každé předávání zpráv připadá výjimečné, nové, pokaždé mám radost, jako bych všechny ty body na "premiantských vysvědčích" vyděla já sama, pokaždé mám trému, jako bych v nové hře STOPY měla hrát hlavní roli, pokaždé jsem pyšná na všechny naše studenty, jako by byli mými vlastními dětmi. A dneska se přidala ještě nostalgie, jako třídni tu jsem na čas naposled, moji milí oktáváni mi za dva měsíce utečou...

"druhé třetiny" přece neodmyslitelně patří nový kulturní zážitky!

Vyrazím radši dřív, mám své důvody - jednak se mi občas nepovede hladký vý-

uča... hráli moc hlasitě... to viš že ne, to tak musí být, hráli bezvadně... Jana na ten saxik válí... čau v úterý..." Už si i oko přichází na své: pyšní a usměvaví rodičové, tro-

Úterý v pondělí

Co naplat, nebudu se dojmát a raději už vyrazím, čekají mne ještě "třídnické" povinnosti: máme sraz v 18.45 (zase se tvářili otravně, že je budu přepočítávat) před Malým divadlem (kde jinde, k ukončení

jezd z garáže a nemohu si dovolit přijít pozdě, jednak jsem zvědavá na reakce těch "malých", kteří jsou v divadle již od pěti.

A udělala jsem dobře, právě vycházejí z foyer, mé ucho registruje první ohlasy: "Bylo to skvělé... Gregor je super jako ta

šku rozpačení primáni, herci lokajici čerstvý vzduch před dalším představením. A je tu první rozhovor, potkávám kolegyni ze základní školy a tetelím se pýchou, když slyším její řeč: "Jsem nadšená, to vaše divadlo je tak krásně mladý, závidím ti, jaký děti můžete učit a jak je můžete učit, co všechno dokážou, jaký vztahy mezi nimi panují, je tu tak fajn a lidsky..." Hrdě se usmívám, mozek zaznamenává prima pocit, že by sounáležitost?

Ale registruji i mírně negativní ohlasy, například Ondra Buchar mi na otázku "Jaký to bylo" odpověděl jen: "La,la." jedna starší paní se shovívavým úsměvem ušatny prohlásila, že "těm mladým divočinám

už moc nerozumí" a malému Jeníčkovi se nelíbilo, že "řikali sprostý slova hovno a kadí", ale očička mu u té kritiky podezřele svítily.

Tak, co si myslí ostatní, už vím, oktávány jsem přepočítala, i když se pořád "hemžili", je tedy nejvyšší čas vstoupit do sálu a utvořit si vlastní úsudek.

Hlediště je plné slavnostně naladěných hostů, krásných slečen a elegantních mladíků (jak Vám to, studentky a studenti sluší!), ukončení druhého trimestru pro kvintu - oktávu může začít.

No to je úroveň, přijďte na kulturu a v 19.00 vjedou do sálu s "rudlíkem" - ale pozor, to už je umění, vezou na něm Mrázkovou, svázanou - tu spoutat, to fakt muselo

text J. H. Krchovský; hudba + aranž.: Liberecký předkrm

OTÁZKA VRÁSKAMA

čelo mi brázdí:
jsem tady nebo tam
nebo zde zadržím?
...není mi pomoci
není mi rady
dál křičím do noci:
kde jsem, jsem tady?
jsem tady, nebo tam
nebo tam za zdí?
do slov se zamotám:
jsem uzel - z obou stran
buším si na stěny...
nejsm zde ani tam
- jsem do zdi zazděný!

"být umění". Studenti kvinty nás uvádějí "do obrazu", chudák kolegyně chystala vernisáž výstavy "Smysl v nesmyslu", doplňující hru STOPY, a nevydržela (ani se nedivím, opravdu byla v jednom letu, ale že využije vlastní zničenost a udělá z ní "artefakt" - to dokáže jen naše umělkyně). Tak už ji odvázejí, chuděru, provází ji aplaus, hluboké pochopení kolegů a považte - i smích, že by trošku škodolibý?

Nastává slavnostní chvíle, přichází paní ředitelka, aby zhodnotila trimestrální snahy školy. Loučí se s oktávány (oživuje mě nostalgické nálady), blahopřeje k výborným prezentacím jejich ročníkových prací (heč, je to moje oktáva a ty práce byly všechny z dějepisu! K nostalgii se zase přidává ten hřejivý pocit, pokolikáté už?). Vyhláší premianty, Marion jása tak upřímně, že mám chuť ji obejmout, Zuzka

už je ostřílený kozak stejně jako Roman s Barou, ale sexta zaznamenává změnu, jak se líbí Terce Šimonové mezi nejlepšími? A je tu vřel večera - představení STOPY. Byla jsem na premiéře, ale opět jsem nadšena, opět mě "vsál" duch poezie - ne-poezie, užasně procítění slov, gest i muziky. Oslovuje mě snad každičky detail, každý

není vždy jen zvěstem, Raděna něžná "protřlost" i Terezino všeřikající a všeobjímající úterý.

Obdivuji práci každého z nich, žasnou nad nápady a pílí Mileny. Už vím, že ten hezký pocit, který se ve mně s novou intenzitou zase probudil, je opravdu sounáležitost, radost z mých studentů a jejich úspěchu.

"Nonsensové texty - ty opravdu dobré - neznamenají nedostatek smyslu; jsou to parodie smyslu a v tom je jejich smysl."

verš, každý pohyb, oslovuje mě celý sbor i každý z herců zvlášť:

Adamův sugestivní hlas, Majdina "jimavá" gesta i zpívání srdce, Michalovo hrane-nhrané rošťáctví, Andreina žiznivost (ne jen ta primáni), Lukašova kytara i filozofie, Janina nevinost i ostřílenost saxofonového hráče, Rostovy kreace "bici i školní", Martinina ostýchavost, Honzova pedagogika, Zuzčina usmívající a vysmívající se moudrost, Pavlův žravý krokodýl, jenž

STOPO, díky za další tvou stopu v mé duši, školo, díky za vnitřní prohřívání. Odnášim si své úterý a těším se na další úterý.

Jaroslava Šiftová

Foto: prof. Stanislav Cvrček

Ilustrace: studenti PG, pod vedením prof. Mrázkové

Tento článek píšu jako nekrolog, či in memoriam hold pro seriál, který se mi postaral o pár nejzajímavějších chvil v životě, a proto...

REST IN PEACE X - FILES

Truth Is Out There

a n e b k o m p l e t n í p ř í b ě h A k t - X

Touha podněcovat iluze o zástupu mimozemšťanů, démonů a duchů, nemluví o občasných paranoidních teoriích o spiknutí, či jiných věcech, nad kterými by se červenal i Oliver Stone, byla Carterovi nejspíše vrozená.

Ne, že by rodák z Jižní Kalifornie (Chris Carter) se svými blond vlasy a vášní k surfování do jejího stereotypního prostředí nepatřil. Díky surfu a časopisu o surfování se po studiu dostal až ke psaní. Chris je synem stavebního dělníka a vyrůstal v kalifornském Bullflower, nijak významném předměstí L.A. Carter je svým duchem smířlivý, ale přesto se v něm najde perfekcionista, je to člověk, který na Aktech-X piluje nejmenší detaily, nad kterými by ostatní mohli mávnout rukou. Dobráckými způsoby a mladistvým vzhledem působí tolerantně (z toho také přezdívka "nějaký osmatřicetiletý surfař"), ale vzbuzuje pocit, že má vše pod kontrolou, a proto si s ním prý není radno zahrávat.

Carter a jeho mladší bratr Craig prožili vcelku normální dětství. Už od mala zahřel Chris pro baseball (hrál v Little

League) a ve dvanácti předsedal na plující prkno, od čehož se... (výše). Po dokončení Kalifornské státní univerzity na Long Beach (rok 1979), kde studoval žurnalistiku, založil svůj vlastní časopis (o surfování - o čem jiném, je to hlavně surfař), ve kterém se po pět let živil jako šéfredaktor (a svým redaktorem platil). Ve svém časopisu konal jako nezávislý novinář časté cesty do zahraničí, to mu přineslo některé potřebné kontakty (v různých masnách atd.).

Nebyly to ani čtyři roky, co se živil z novin do pusy, když se seznámil se svou budoucí ženou Dori Piersononovou. A byla to také ona, kdo Cartera podnítil ke psaní filmových scénářů. Jeho rozlujeje se práce zaujala Jeffreyho Katzenberga, tehdejšího

ředitele Disneyových studií (ne, že by Carter psal scénáře ke kačeru Donaldovi) natolik, že s Carterem sepsal smlouvu. Ale to byl pouze začátek. Kromě psaní Donalda Chris často chodil na baseballové zápasy. Vstupné se mu jistě vrátilo po podepsání další (druhé) smlouvy s Brandonem Tartikoffem, jenž byl v té době prezidentem NBC Entertainment (WNNNNNNBC - viz. Soukromé neřesti), se kterým se potkal na zápase v Bretwoodu. Během hry se spřátelili a podle Chrisova vyprávění si Tartikoff uvědomil, že Carter je docela úspěšný spisovatel (přestože se oba stáli jako dogy a potom zaplatili pokutu). Když si přečetl některé z jeho prací, přetáhl Cartera do NBC, kde Chris, kromě jiného, přivedl na svět detektivní příběh Portrait Of The Night (Portrét noci). "Chris píše po čertech dobré scénáře," chválil ho Tartikoff a dodal, že

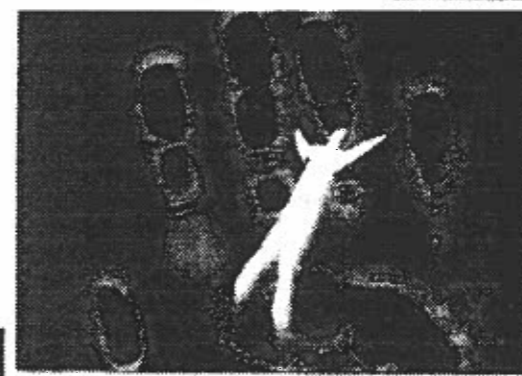
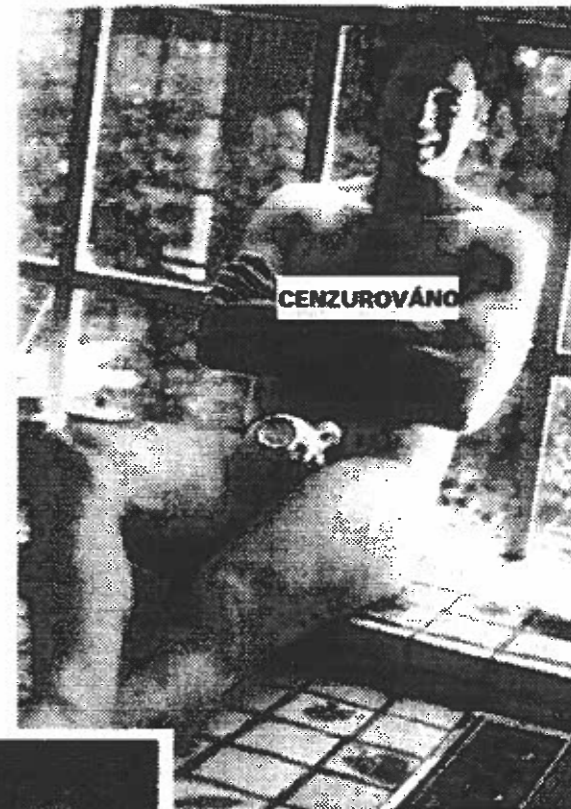
Strana 13

se do určité míry stal obětí úspěchu společnosti. Carter v NBC vytvořil řadu dalších seriálů např. S kvádrkem k bohatství (převzatý, orig. název není k dispozici). Napsal tam také svou první science - fiction Copter Cop (název převzatý není, a tak orig. k dispozici je), jejímž producentem se stal Tartikoff, který měl krátce nato těžkou nehodu. Poté, co si odseděl (odležel) několik měsíců v nemocnici už se do NBC nevrátil a začal pracovat v Paramount Pictures. Tartikoff chtěl Cartera do Paramountu, to se mu z mnoha neznámých důvodů nepodařilo.

Další Carterův obdivovatel byl Peter Roth, prezident produkční společnosti Stephen J. Cannell Production. Přečetl si scénář pilotní epizody pro Chrisův nejnovější seriál "Drzá kultura" (originál opět není k dispozici). Pořad se nikdy nevyšílal, ale nadchl mě jeho cit pro dialog, říká Roth. Krátce nato dostal Carter místo scénáristy - producenta pro seriál (já vím, že se to nemá, ale to slovo se tam prostě opakovat musí - lépe řečeno - nevím, jak ho nahradit) Palácová garda, který byl brzy stažen, ale Roth na Chrise nezapomněl, ani když z Cannell Prod. odešel a stal se prezidentem televizní produkce v Twentieth Century. Tam v roce 1992 přijal několik, do té doby celkem neznámých producentů a mezi nimi i Cartera. Tito lidé dávali dohromady programové vysílání Twentieth Century Fox Television (to je součást Fox Broadcasting).

Navzdory svému spojení s komediálním disneyovským orientovaným rodinným žánrem (Donald), si Carter léta pohrával s poněkud temnějším konceptem, pramencím / jeho nadšení / programu jako Grey Zone (Šedá zóna). Alfred Hitchcock představuje a obzvlášť ze seriálu Kolchak: Noční stopař (1971 - Noční škrtič, 1970 - Noční stopař)

Carter nastoupil do studia, a když se za nějaký čas s Rothem potkal ve stylové restauraci (pro ně to byla jídelna, ale nic jako McBrukoň, ale čtyřhvězdičková a bez biohazardu), označil mu, že měl vždy chuť zpracovat Nočního stopaře po svém, vytvořit něco opravdu děsivého (ono to bylo spíše lehce pikantně vyvážené). Roth vyjádřil nad touto představou jakési nadšení, ale upozornil Car-

Ovšem Carter se o upíry nijak zvlášť nezajímal. Vysvětlil Rothovi, že jeho představa má co dělat s UFO a paranormálními jevy jako takovými. Roth na ten oběd vzpomíná: "Hovořili jsme o tom, o čem se normálně nemluví." Z celého setkání vyplynul žánr, který na obrazovce již delší dobu chyběl. Probírali různé nápady, ale oba, Roth i Carter, cítili, že snaha vytvořit vlast-

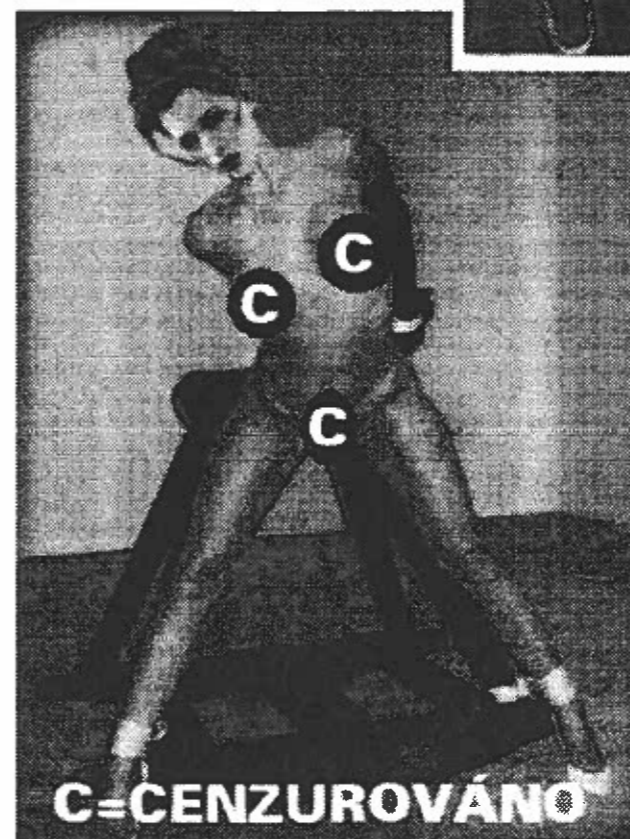
ního Nočního stopaře se ubírá tím správným směrem. "Dřímalo to ve mně už od dětství," říká Carter a dodává, že zájmu o tento druh námětů nepředcházely žádné ambice stát se dramatikem, nebo scénáristou. "Prostě jsem jenom trávil v dětství hodiny a hodiny u televize a sledoval filmy jako Tajuplný ostrov aid."

S ohledem na minulost si Carter plně uvědomoval pocit prázdna, kdy ho tlačí časový plán podpořený mnoha miliony dolarů, a ve kterém se zároveň dohlíží na odpovídající úspěch, a kde nikdo neriskuje nejasné posttrani cestičky.

"Koukni se na program, nenajdeš tam nic hrůzostrašného."

KONEC I. ČÁSTI

Jirka Cejnar

Strana 14

Být teroristou vůbec není snadná věc. Jako tuhle Gruzin: chlástáte si s Kuliškem, oslavujete s ním a on vám uteče - to zamrzí. Když vám uteče rukojmí, jste všem pro smích. Nebo iránské velvyslanectví 5. května 1980: klidně si střelíte rukojmí, relaxujete se svým přítelem Kalašnikovem a přítelkyní M-16 a najednou vám tam oknem skočí "ňákej pošuk" v gasmasce, s kvěrem a hupsne vám na záda - to by se jeden lekl. A je po akci. Přesně tohle se stalo šesti perským teroristům, na které si SAS došlápl. A získalo si tím popularitu!

SAS jako součást elitních britských sil Commando existuje již od roku 1941. Od té doby je pořád v nasazení. Původně měli být členové SAS vysazováni v čtyřčlenných skupách na území nepřítel (tato myšlenka byla dílem Davida Stirlinga, chytrého to muže), ale při první akci půlka z členů díky malým zkušenostem Britů s paragány skončila v zajetí, nebo vyhráli permanentku do nebe. Bylo třeba najít jiné cesty. Jako výhodná se ukázala spolupráce s Long Range Desert Group, jednotkou hloubkového průzkumu, která disponovala vozidly pro přepravu Stirlingovy skupiny. Tato spolupráce byla úspěšná a dosud ovlivňuje metody SAS. Zvětšovala se i velikost SAS: v roce 1941 to bylo 66 vojáků, v roce 1943 400 vojáků všemožných národností. I když byl později Stirling zajat, SAS pokračovala ve své činnosti dále. Po válce měla být rozpuštěna, ale Malajsie

SAS

"Who dares win" Kdo se odváží, zvítězí!

1950-1959 donutila britské velení změnit názor. V Malajsii se naučili členové SAS mnoho užitečných věcí - od spolupráce s domorodým obyvatelstvem až po seskoky s padáky do tropického pralesa. Dále SAS působila v Ománu, Adenu, Borneu a dalších 35 zemích včetně zemi bývalého východního bloku. Zajímavé je, že zatímco si Vietnamci opékají zelené baretů. Afghánci modré čepičky, Kolwezáci Francouze. lidé v Anglii toho o svých SAS moc nevěděli, až do onoho osudného zásahu na iránském velvyslanectví.

Dneska SAS moc necestují, ale pomáhají udržovat klid např. v severním Irsku, kde je pošťuchuje jejich věrná IRA. Tady působí od roku 1969 a potýkají se s různými obtížemi, i když reputaci tu mají - dva teroristé mající za rukojmí manželský pár se vzdali poté, co jim SAS oznámila, že si pro ně jde.

Bomba je, že narozdíl od tradicemi prorostlé britské armády, nejsou členové SAS buzerováni stlaním postelí, kontrolou bot a dalšími kravinami, ve kterých se britská ARMY přímo vyžívá. Zato si užijí něčeho jiného, brutálního výcviku, fyzických trestů, pochoďu v tvrdém časovém limitu a o samotě, což je horší, než když na vás huláká seržant, navíc vás kamarádi nemůžou podpořit... Posuzuje se psychická odolnost uchazeče, praktikují se křížové výslechy a jiné legrácky, které mají zajistit, že členové SAS nerupne v nejnevhodnější chvíli v bedně. Voják, který si hraje na slepici v okamžik

přestřelky s IRA, skončí v chiccenburgru (zdravíme ukvokaného Rost'u Pleštila!). Rozcetejte! Příslušník SAS si musí svůj šedivý baret zasloužit a tak výcvik probíhá v kooperaci s bojovými plavci, psími oddíly (ne, Lassie opravdu ne), cvičí v Norsku na ledovcích apod. Hej hou!

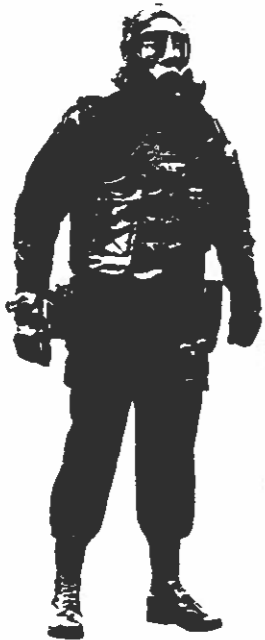
Bohužel nic není dokonalé, a tak i služba u SAS má vroubky. V Británii si pořád myslí, že v boji proti terorismu stačí "Bobby", archetyp nezbrojeného londýnského policisty. Tudiž tu policie nemá žádná speciální komanda, paravojenské jednotky aj. SAS proto působí v armádě a při plnění úkolů v Británii mají svázané ruce nařízenými, vyhláškami, školními řády... Vše došlo tak daleko, že dva členové SAS byli souzeni za to, že při zásahu na iránském velvyslanectví zastřelili dva teroristy, kteří se údajně podle výpovědi chtěli vzdát. Ti rukojmí jsou vůbec hnus! Nejdřív si stěžují, že pro ně nic nikdo nedělá, když do nich teroristi střílí, a když jsou zachráněni, stěžují si a žalují na své zachránce. Prostě odporné! Ať si to zkusí sami civilové, zabít pár "nasranejch a nebezpečnejch" teroristů, skončí se slovy: "Prosím vás, nemohli bychom si promluvit jako civilizovaní lidé...?" Tomu se holt říká nevděk. Takže milé děti: moc do toho speciálům nekafrujte, nebo skončíte s kulkou v zátylku. Cha!

Jinak ale držím SAS palce a přeju stromček ověšený místo ozdobiček mrtvolami teroristu.

Juan Adolf Bernátek

Zásahová výstroj příslušníků SAS s ochrannou vestou Bristol. Pouzdra umožňují rychlé vytazání pistole, zobrazené pásky k uchycení zásobníků s municí lze objednat u takových firem jako je Lan Dixon a synové (Manchester, 23 St. Johns Road, Old Trafford, M 16 7QX). Tato pomoc pro rychlé nabíjení se inspirovala ze sportovní bojové střelby.

Special Air Service

Takhle už to dál nejde! Fakt ne! Aby jste (zdravím paní prof. Šíftovou!) nevěděli nic o RPG hrách, to teda ne! Když jsem se dneška zeptal ségry co je to RPG, odpověděla, že to je ta bazuka, co s ní střílí "Důk Nůkm". Chci vás upozornit, že ta divná věc, co s ní výše jmenovaný borec střílí má asi být RPG TV, ruský raketomet, ale ten nemá s RPG mnoho společného. Tedy s RPG hrami. Role Playing Game - čili "Hry na hrdiny" nebo "Hry v hlavní roli". To jsou RPGčka, i když tento překlad je poněkud nepřesný. Ale to teprve rozeberu.

Asi nejznámějším druhem RPG her jsou ve světě D&D a AD&D (Advanced Dungeons&Dragons - vycházejí z prostředků Tolkienových románů), u nás hlavně Dračí doupe (mutace AD&D) a Shadowrun, který je ale pouze přeložen do češtiny a v naší zemi tedy nevznikl. U nás dále vznikl Stín meče, který těžil z popularity "Dračáku" a z touhy hráčů po jiném herním systému. Dále se tu objevil Pán prstenů na motivy románů J.R.R. Tolkiena, ale toto "erpégéčko" se zde moc neuchytilo.

Všechny výše jmenované hry mají jedno společné: styl hry.

Hlavním aktérem je Pán hry (game master, Pán jeskyně /PJ/, apod.), který řídí hru a hlavně vypravuje příběh, ve kterém hráči vystupují pomocí svých postav. Každý hráč si tedy vybere svou postavu, která se prakticky stává odrazem osobnosti hráče ve světě vytvořeném PJ (budu pro funkci používat tento název z Dračáku, protože je u nás na gymplu nejrozšířenější). PJ ale nemá snadnou práci. Musí vymyslet poutavý příběh a dobrodružství pro hráče, musí hrát všechny osoby ve hře neovládané hráči (tzv. NPC - z anglického Non Player Characters), dohlížet na pravidla hry apod. Být PJ chce mít mnoho vlastností jako dobrou paměť na pravidla, fantazii, trpělivost a značnou míru sebeovládání (protože uklidnit rozbádané hráče je opravdu jen pro nejsilnější). Ale pokud to PJ baví a má vše potřebné pro řízení hry (90-60-90), pak je radost hrát. Druh RPG her jako např. Dračí doupe je u nás asi nejrozšířenější. Pokud chcete hrát nějaké RPG, doporučuji začít u něčeho jednoduššího, jako např. Stín meče, nebo pokud nemáte rádi prostředí fantasy (tj. mágy,

RPG

Kdo nehraje RPG-hry, žije jen jednou.

draky, rytíře apod.), doporučuji spíše Shadowrun, ale i ten je řízký magii, navíc je to cyberpunk, takže milovníky klasické SCI-FI zklamá.

V zahraničí je situace o dost jiná. Zpravidla se tam RPG hry hrají déle, za druhé se berou jako rovnocenná zábava a ne jako hra pro pubertály, ve které se sedí okolo stolu, poslouchá nějaký příběh a hází kostkami, což je u nás, bohužel, hojně rozšířený názor. V zahraničí si tedy hráči mohou zahrát mnoho různých RPGček např. z prostředí Hvězdných válek, Vetřelců, různých postapokalyptických světů a tak dále. Hráči si navíc mohou vybrat z vícero systémů (tj. pravidel), které se liší jednoduchostí nebo univerzálností. Za všeobecně nejuniverzálnější systém se všeobecně považují GURPS. Speciální odrůdou RPG jsou "Hry na živo", kde místo sezení okolo

stolu a házení kostkou hráči vyrazí do města nebo jinam a hrají dobrodružství pod širým nebem, jako ve skutečnosti, ale jen s přísnými pravidly (např. LARP). Tento druh her se chystám vyzkoušet v nejbližší době.

Dalším druhem RPG her jsou do jisté míry stolní strategické hry. Tyto hry se asi nejvíce podobají šachům. Hráči disponují figurkami bojovníků a na bitevním plánu bojují podle určitých pravidel. Tento druh her je parádní pro dlouhé večery, kdy nemáte k dispozici partu hráčů a máte chuť rozdrtit něčí armádu a potažmo i sebevědomí. Z mnoha existujících bych uvedl hry jako Warhammer a Warhammer 40000, Battle-tech (souboje gigantických bojových robotů), Bitva na polích Pelenu-ru nebo bitvy miniatur, které jsou spíše pro milovníky historie a válečných konfliktů planety Země. Tyto hry jsou navíc nákladné na finance (nákup figurek, jejich barvení) a pokud byste snad chtěli sesbírat všechny figurky, nezvládli byste to ani do konce života. Tyto hry se vyskytují v různých prostředích od starověku až po dalekou budoucnost plnou hvězdných korábů. Jo, Razide (Jirka Cejnar - pozn. red.), rád bych si zahrál toho Warhammera 40000, prosím...

Do jisté míry by se mezi RPG hry daly zařadit i Gamebooky a sběratelské karetní hry jako např. Magic: The Gathering nebo Doomtrooper. Ale o tom jindy.

Proč lidé hrají RPG hry? Tato blbá otázka je snadno zodpověditelná: protože je to baví! Protože se na chvíli mohou stát neohroženým rytířem, vychytralým mágem nebo kapitánem hvězdného křižníku. Navíc můžou průběh hry absolutně ovlivňovat, mají absolutní volnost, kterou ani počítačové hry neposkytují, snad kromě internetových, ale k těm se moc lidí nedostane (navíc počítačové hry způsobují závislost, čehož jsem důkazem) a především hráč si procvičí i svou fantazii, což v době, kdy se čtení stává výsadou pár lidí, jen vítám. Tak jako tak je hraní RPGček "špica" zábava, ale pokud jste žádnou nehráli, doporučuji vám k seznámení s nimi zahrát si nějaké slušné RPG, protože tomu se nic nevyrovná a tento článek je jen orientační..

Juan Adolf Bernátek

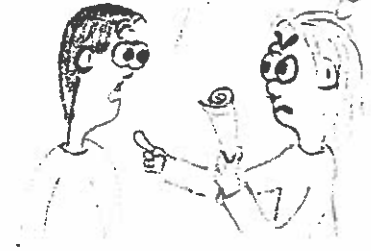
Role Playing Game

Už čtu známé Jirku Cejnar. Kdepak ho máme?

...tvoje ležící tvář, nevidělaš tedy někde Jirku?

Jé, to seš ty, Jirko?

Tak lonke fakt arzi.

A snažte se přátelé, nebo udělám...

... svůj ZLEJ POHLED

Či by měl Ivan Bernátek vyřešit bytovou krizi...

... stávkou by se samý...

ooo Bunkry!

Neviděli jste tedy někde

Zuzanu?

Jé, dhoj nohy?

Neprovokuj Medvěde?

Já? Někdy.

Hustler - časopis závislý pouze na sexuální činnosti redakce, jinak naprosto volné orientace (bi-). Číslo osmé, ročník 5., vydáno 20. května L. P. 1998. Šéfredaktor: Petr "Larry" Váňa, zástupce šéfredaktora: Pavel "Medvěd" Svoboda; redaktori: Ivan "Flynt" Bernátek, Jirka Cejnar, do tohoto čísla přispěli: Zuzana Potužáková, prof. Emil Ubias, Pavel Macháček, prof. Jaroslava Šiftová, prof. Dagmar Rajchertová, Lída Porkertová, Tereza Dlásková, Majda Borová, Dan Nevařil; ilustrace: Pavel Svoboda, sazba: Petr Váňa; tisk: Petr Váňa, Pavel Svoboda; tisk zajistila: Copy Olympia; předběžná korektura: prof. Šiftová, prof. Váňa. Náklad 100 výtisků. E-mail: šéfredaktor - petr_vana@oalib.hiedu.cz, škola - pg_lbc@edulib.cz. Erotické fotoseriály posílejte na adresu: Podještědské gymnázium, Sokolovská 328, P.O. BOX 28, Liberec 14, 460 14

NEKROLOG

Konec šéfredaktora Luštěnin

Kdysi dávno jsem četl, že průměrná životnost šéfredaktora bývá devět měsíců. Tuto hranici se mi podařilo, jako šéfredaktorovi Luštěnin, překonat více než dvojnásobně. Dvacet měsíců, tedy necelé dva roky, jsem pro vás spolu se svými redaktory a mnoha příspěvateli tvořil něco, co se snažilo být víc než jen školní časopis. Někomu se to může zdát jako krátká doba, ale věřte mi, že se nyní své redaktorské funkce vzdávám opravdu rad. Opravdu rad s Luštěninami končím...

Počátky druhé generace Luštěnin byly více než nesmělé. Na vše jsem musel přijít sám, bez cizí pomoci jsem postupně pronikal do tajů redaktorské práce a výsledky mé tvrdé práce se zahy ukázaly. Porovnáte-li první čísla s těmi posledními, musíte uznat, že každé další číslo bylo profesionálnější a povedenější než to předchozí.

Vy, čtenáři, jste si mohli každé dva měsíce v klidu přečíst dvacet stránek, nad kterými jsme my, redaktori, strávili pracně dva měsíce. Od začátku jsme se potýkali s obrovskými problémy a to především technického rázu. Protože naše škola není schopna studentům zajistit ani jedinou kvalitní (třeba jen inkoustovou) tiskárnu bylo například druhé číslo tisknuto na čtyřech tiskárnách a to třeba i na Obchodní akademii. Měl jsem opravdu výborný pocit, když jsem přišel k jejích profesorům srovnat: "Víte, já bych tady u vás potřeboval vytisknout několik stránek našeho školního časopisu. Bylo by to možné?" Vzhledem k tomu, že ani doma nemám dobrou tiskárnu (stará 24-jehličková Epsonka), musím si dodnes půjčovat od kamaráda inkoustovku, abych mohl Luštěniny vytisknout. Přitom každé dva měsíce riskuje, že ho otec natchyta, jak mi ji potajmu v tašce půjčuje. Opravdu výborná práce! Technické problémy zdaleka nekončí: chybi nám scanner (který by měla redakce pořádkem k dispozici), internet (odkud často čerpáme informace - prozatím opět z jiných škol), finance na další vybavení (tonery, diskety, kazety, další diktafony) a v neposlední řadě kopírka - to je kámen úrazu. Nejprve se tisklo ve škole (kvalita pod psa, dvacet výtisků bylo moc), pak v práci maminky Ondry Semeráka (kvalita lepší, náklad 30 výtisků), dále v Geoprintu (kvalita relativně dobrá, ale věčně nám dávali najevo, jak radi nás tam vidí), o dotisky se postrl pan Porkert (zakazka, kterou financoval, byla hrozna a zcela evidentně odfláknutá), unor 98 se tiskl opět ve škole na nové kopírce (vše v pořádku, jen kopírka dostala natolik zabrat, že napříště se hledá opět něco dalšího). Aprilové číslo se má tisknout konečně na profesionální úrovni u firmy Copy Olympia. Jak to dopadne, zatím nevím... Vidíte tedy, že podpora školy není v tomto směru ideální, a je jen zázrak, že se nám podařilo těch osm čísel vytvořit.

Druhá radost je příspěvatelská činnost vás čtenářů. Nebyť Medvěda, Ivánka a Jiřího můžeme to zabalit, protože vaše angažovanost mě také hodně zklamala. Kromě dalších pravidelných příspěvatelů (Zuzka Potužaková, profesor Ubias...) se sem tam najde někdo, kdo překoná svou lenost a stud a dá nám nějaký ten příspěvek. Ale upřímně, kolikrát se to stalo? V o to nepříjemnější situaci jsem já, jakožto vymahač příspěvků. Je-li uzavěrka stanovena na začátek měsíce, není výjimkou, že mi někdo z redaktorů odevzdá (po úporné dlouhém přemlouvání) příspěvek na konci měsíce, kdy už by se mělo dávno tisknout. Můžu tak akorát prosit a doufat, že své "spolupracovníky" moc nenaštva, protože jakmile se na to oni vy....., nemám za ně náhradu. Další příjemná stránka šéfredaktorova života.

Možná mi to nebudete věřit, ale na tuto chvíli, kdy se vzdám šéfredaktorování Luštěnin, jsem čekal celý rok. Už jsem se totiž víc trápil, než aby mě ta práce těšila. Luštěniny mě mnoho naučily, daly mi do života zkušenosti, které jsou k nezaplacení. Na druhou stranu mně vzaly moře času (50 hodin na každém čísle), pocuchaly mi nervy a ne jednou jsem se vyčerpáním sesypal. Teď v sobě ale mohu nosit pocit, že jsem dokázal něco velkého, a jsem na to hrdý. Nikdy bych to samozřejmě nedokázal bez Medvěda, který mi moc pomohl v začátcích, bez Ivana, který byl redaktorem, jak má být, a jehož humor dokázal zlepšit i tu nejčernější situaci, a v neposlední řadě bez Jiřího, který spolu s Magicem odlehčoval vážnost Luštěnin. Dík patří i naší výborné korektorce profesorce Šiftové, které pracovala rychle a profesionálně (když už na nikoho, tak na ni byl vždy spoleh). Zaslouží se poděkovat i vedení školy, které nás podporovalo materiálně. Osobně bych rád poděkoval mamce, která mě vždy dokázala podržet, a dále všem přátelům a čtenářům, kteří dokázali naši práci ohodnotit a pochválit. Díky!!!

Budoucnost Luštěnin není možná zas tak černá jak ji vidíte. Jirka Cejnar se nabídl, že šéfredaktorování převezme, a tak mu pomáhejte, ať nemá ty začátky tak těžky. Doufáme, že se mu povede dobře a spokojených čtenářů bude jen přibývat. Já se na nějakou dobu stahnu do ustraní, a bude-li mít Jiří zájem, budu nadále vytvářet grafickou stránku Luštěnin.

Teď si mohu hluboce oddechnout a udělat za vším velkou čáru, protože další kapitola mého života je uzavřena.

Na shledanou příště.

Petr Váňa, bývalý šéfredaktor